

[Pürschel.]

gør det i Haab om, at der derved skal gaa noget længere Tid og voldes noget mere Besvær.

Der næst skal jeg omtale Ændringsforslag Nr. 92, som er stillet af hele Udvalget, og som ogsaa er Udtryk for et Kompromis. Det gaar ud paa, at Forsvareren har Ret til at overvære de af Politiet udenfor Retten foretagne Afhøringer af den sigtede, dog for den valgte Forsvarers Vedkommende med en vis Begrænsning, svarende til den, der gælder med Hensyn til hans Samkvem i øvrigt med den sigtede. Denne Regel er jo Udtryk for et Kompromis, idet man fra visse Sider i Udvalget — fra radikal og socialdemokratisk Side navnlig — havde ønsket at gaa til Beskikkelse af Forsvarer i alle Tilfælde, hvor en Mand blev sigtet. Men der rejste sig i Udvalget meget stærke Indvendinger herimod, navnlig under Henvisning til Vanskelighederne ved Regelens Gennemførelse i Praksis og til den meget betydelige Bekostning, som vilde være forbundet dermed. Overfor dette resignerede man, og saa gik man fra den anden Side i Udvalget med til at give Forsvareren Ret til at være til Stede under Politiafhøringerne, en Ret, jeg finder ganske naturlig, og som navnlig har sin Betydning her i København ved de Afhøringer, der foretages af Politiaadvokaterne. I Ændringsforslagets Slutning vil man finde en Regel om, at der saa vidt muligt bør gives Forsvareren betimelig Meddelelse om saadan Afhøring. Regelen er stemmende med den, der findes i Retsplejelovens § 822, 3die Stykke, 1ste Punktum, med Hensyn til Forsvarerens Ret til at blive underrettet om Retsmødet. Naar der staar „saa vidt muligt“, er der dermed tænkt paa, at det kun bør være i sjældne Undtagelsestilfælde, denne Underretning ikke gives, saadanne sjældne Undtagelsestilfælde, hvor der er Fare ved Opsættelse, og hvor man derfor ikke kan naa at tilsiige den paagældende. Men det er paa den anden Side ikke Meningen, at der skal skabes en Adgang for Forsvareren til at lægge Hindringer i Vejen for en fornuftig Fremme af Sagen, og det har man altsaa ment at ramme ved den Formulering, man her har givet Regelen.

Ved Ændringsforslag Nr. 94 og dermed i Forbindelse staaende Nr. 95 og 107 er der af det socialdemokratiske Mindretal stillet Forslag om en videre Gennemførelse af Anklageprincippet. Dette har jo været ret stærkt diskuteret i Offentligheden, og der er ingen Tvivl om, at det er det rigtige, naar en Retspleje bygger paa Anklageprincippet,

som vor gør det, da i saa vid Udstrækning som muligt at gennemføre dette Princip. Det er utvivlsomt ogsaa rigtigt, at der mange Gange skabes et lidt skævt Billede, naar Dommeren giver sig til, saaledes som det er hans Pligt, at afhøre den sigtede, idet der derved meget ofte — her tænker jeg i særlig Grad paa Nævningesager, som dog ikke er berørt af disse Ændringsforslag — skabes et Indtryk af, at Dommeren er en Slags Modpart af den anklagede, at han hører til paa Anklagesiden, en Ting, som efter min Mening rummer noget af Forklaringen paa, at der undertiden er saa ringe Tilbøjelighed hos Nævningerne til at følge Dommerens Betragtninger med Hensyn til Skyldspørgsmaalet.

Derfor vilde jeg for saa vidt finde det ønskeligt at overveje, om man, særlig for Nævningesagers Vedkommende, kunde finde en anden Ordning end den, hvorefter Dommeren, som der staar, giver den sigtede Lejlighed til at udtale sig, men det forudsættes dog ganske klart, at der finder en Udspørgen Sted, idet det siges videre i Regelen, at supplerende Spørgsmaal kan stilles af Forsvarer, Anklager, Dommer og Nævninger. Jeg vilde finde det rigtigt at overveje, om man ikke kunde komme til en anden Ordning paa disse Punkter.

Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gøre opmærksom paa, at det nytter ikke noget at gennemføre dette Princip ud over, hvad det i Virkeligheden kan bære, og Anklagemyndigheden Landet over er nu ikke alle Steder udrustet saaledes, at den er i Stand til at løse den Opgave, som man ved denne Formulering vil lægge paa dens Skuldre. Naar det nu i Lovforslaget siges, at Afhøring foretages af Dommeren, medmindre han bestemmer andet, er der derved aabnet en Mulighed for en Gennemførelse af Anklageprincippet saa langt og saa vidt, som det er rimeligt og under de forhaandenværende Omstændigheder muligt, og det tror jeg man i hvert Fald for Tiden skal slaa sig til Ro med. Jeg tror ikke, man vil kunne komme videre uden meget betydelige Bekostninger.

Ændringsforslag Nr. 104 gaar ud paa Indsættelsen af en ny Paragraf, der sigter til Retsplejelovens § 809. Ændringsforslaget er stillet af Socialdemokrater og Radikale. Det foreslaas her, at Begæring om Fængsling af en Sigtet kun kan tages til Følge, hvis der samtidig fremsættes Anmodning om Forundersøgelse eller rejses Tiltale. Jeg tror ikke, at dette Ændringsforslag har nogen særdeles stor praktisk Betydning. Ved Fængsling gives der jo altid en Frist, indenfor hvilken de fornødne videre Skridt skal